

Sessió 2: La Esperança a la Família

Introducció

Com s'ha d'articular un discurs sobre l'Esperança, en un entorn amarat de Desesperança, d'Escepticisme respecte al futur? Estem cridats a portar Esperança, a mostrar que allò que és ardu, difícil, es pot aconseguir, assolir en el futur amb l'ajuda dels altres, i amb l'ajuda de Déu. L'Esperança coneix les nits, les contrarietats, no és ingenuïtat.

1. Anatomia de la Esperança

Característiques que defineixen l'Esperança:

- **És la virtut del futur.** El futur és ardu, difícil. Si fos fàcil no hi cabria l'Esperança. El bé que esperem no és immediat i cal esforçar-s'hi. És una virtut que necessita temps, el contrari del que ens ofereix la cultura actual, on tot és immediat. Per això és important la **PACIÈNCIA**. El passat no el podem canviar: El perdó i la reconciliació miren el passat. Ja està fet el que està fet i el que volem és rescabalar, reconciliar alguna cosa del passat.
- **L'Esperança no és una evidència**, és incerta i no és una “expectativa” (aquesta es basa en un càlcul de probabilitats). És la diferència entre el que és probable i el que és possible. Esperança és creure que allò que és improbable pot tenir lloc, pot ser possible. La persona esperançada veu possibilitats, i el desesperançat no les veu. No és cap acte d'arrogància.
- **L'Esperança porta a l'acció.** La desesperació és l'estat pel qual una persona - després d'haver-ho intentat de diverses maneres i de vegades- no veu cap possibilitat. És important aquí, preguntar-nos: Com mirem? La mirada compartida és un tema clau. Mirant el mateix mur des de diferents angles, ens pot ajudar a identificar alguna escletxa. En col·lectivitat repartim millor el pes. La desesperació porta a la inacció i pot conduir al cinisme. Mofar-se d'algú que fa alguna cosa. Moltes vegades darrere un cínic hi ha un desesperat. Com diuen els versos de Marius Torres, l'Esperança és una planta minúscula, però tenaç. És fràgil però persistent.

2. Arguments per la Esperança

- **Mirada retrospectiva:** Vivim en una època fascinaada per les distòpies i els discursos apocalíptics. El desencís s'ha tornat sofisticat, fins i tot seductor, que fins i tot ha portat una filosofia antinatalista en forma de “Compassió preventiva”. Però en Francesc Torralba ens convida a reconèixer que molts dels èxits socials que s'han aconseguit han sigut fruit de l'Esperança, de la lluita continuada i perseverant de moltes persones anteriors a nosaltres, no ha estat per casualitat. Exemples: El dret de vot de les dones, els drets laborals (revolució industrial), els drets de les persones amb discapacitat. Nosaltres ens hem de preguntar: Què estem aportant per a les generacions futures? Si no somiem avui, no hi haurà realitats en el futur.
- **L'existència de persones que fan el bé de manera continuada:** el que passa és que el MAL és molt sorollós, en canvi, el BÉ és molt discret i humil. I així ha de ser, doncs si el Bé és sorollós, deixa de ser Bé, segurament és Narcisisme. Que no sàpiga la mà dreta què fa l'esquerra.

Davant el soroll del Mal, una resposta pot ser emmurallar-se. Preservar la salut anímica tancant-se en un mateix, de manera que no contribuïm a fer que el món canviï. El cristianisme, al contrari, és una religió d'ENCARNACIÓ al món, d'implicar-nos per millorar-lo. Afortunadament al món hi ha exèrcits de benefactors que generen corrent de BÉ (Per exemple, mestres que eduquen en valors, persones que ajuden en silenci, associacions,

hospitals, pares, mares, etc....). Segons Dante, el veritable infern és la Desesperança.

L'Esperança, en general, es basa en el fet que JUNTS podem canviar situacions d'injustícia, que individualment no podem. Però nosaltres, ni tan sols plegats, ho podem fer tot. L'ésser humà és indigent, contingent, finit. La constatació d'aquesta impotència ens porta cap a la humilitat.

- **L'Esperança cristiana se sustenta a la Paraula de Déu** i, per tant, requereix un acte de Fe, que la Paraula de Déu és VERITAT. No és un càlcul de probabilitats, una expectativa calculada per un analista. La particularitat està en la idea de CONFIAR QUE PER DÉU TOT ÉS POSSIBLE.

Hi ha episodis a l'Antic i Nou Testament (NT) que així ho corroboren: Era probable que el poble jueu s'alliberés de l'esclavatge i s'emancipés del poble egipci? O el naixement d'Isaac, fill d'Abraham i Sara; David i Goliat; i al NT, la concepció virginal de Maria, la resurrecció de Llàtzer, la multiplicació dels pans, la resurrecció de Jesús. Moltes persones diran que aquests episodis són mites, però els cristians creiem que proclamen que la promesa de Déu no és retòrica sinó font viva d'Esperança.

La Confiança en què per a Déu tot és possible és un bàlsam, és la nostra gran Esperança. Creiem que és possible que allò que mor reneixi en una vida eterna.

Les situacions límit ens confronten a aquesta Paraula. Quan tot va bé no cal l'Esperança. El problema és quan les coses venen malament. Aquí es posa a prova la solidesa del que creiem. Ens agafem a la Paraula com un naufrag a una fusta o la rebutgem?

3. Punts de trobada i desencontre entre l'Esperança cristiana i no cristiana

En un diàleg entre dos filòsofs, un cristià (Gabriel Marcel) i un altre agnòstic (Ernst Bloch) ambós van arribar a aquests punts de trobada:

- Necessitem l'Esperança per viure
- On hi ha Esperança, hi ha acció que porta al compromís
- L'Esperança sostinguda al llarg del temps, dona fruit. És molt important l'acció en comunitat

Punts de desencontre. Diferències de l'Esperança cristiana:

- Per a Déu tot és possible
- La resurrecció. La mort és una transició

En el llibre que en Francesc Torralba ens presenta ("La Paraula que em sosté"), dona testimoni del consol que li està donant la Paraula en el seu dol personal. Sent que aquest consol que està experimentant a través de la meditació de la pregària l'ha d'irradiar per si pot ajudar persones turmentades pel dolor.

Preguntes

Us convidem a reflexionar sobre les qüestions següents per compartir amb el grup:

- 1.- Què és el que t'ha cridat més l'atenció de la ponència de Francesc Torralba sobre l'Esperança?
- 2.-En les situacions difícils que ens ha presentat la vida amb quina "mirada" les hem afrontat? Hem demanat ajuda a altres persones? Hem confiat en la Paraula? Comparteix algun exemple.
- 3.-A quin "somni" em sento cridat a col·laborar perquè es faci realitat en el futur?